

NAARDERMEERTOCHT, 25 MEI 1978

Voor een allerlaatste keer ontmoeten de cursisten van de vogelcursus elkaar bij de Visserij, op een alweer zeer koele, grijze avond. Enkele hebben het jammer genoeg laten afweten. Maar het merendeel scheept zich in, zij het met medeneming van alles wat maar enigszins warmte belooft. Het geluk is echter met de dapperen. Er is geen wind, en dat betekent niet alleen aanmerkelijk minder kou, maar ook zijn in die gladder stilte de vogelgeluiden beter te horen. Al gauw oefenen we ons op het verschil in de zang van de Grote en Kleine Karekiet, de Rietzanger en de Tuinfluiter. We horen de Tjiftjaf en de Fitis, Winterkoning en Koekoek. Deze laatste lijkt de heersende stilte haast nog te intensiveren. En terwijl we er zo vol overgave naar luisteren, laat ineens ver weg ook de Roerdomp zich horen met zijn melancholisch misthoorngekluis. Boven ons spoeden zwijsend de Aalscholvers, Reigers en Lepelaars zich naar huis. Vooral de Lepelaars maken daarbij een diepe indruk op de bemanning van de boot. Ze steken dan ook prachtig wit af tegen de looig grijze avondlucht.

Lange tijd ligt ons bootje stil bij de rietzoom, waarboven het sierlijke schouwspel van opstijgen en neerdalen zich telkens weer herhaalt. Maar het daglicht mindert al en er is nog meer te genieten, dus varen we verder over het open water, waar de futen hun veren poetsen, moe van het duiken en kennelijk voldaan voor vandaag. De Zwarte Sterns, een Slobeend, en natuurlijk de Wilde Eenden en Meerkoeten stofferden het landschap op de hun eigen wijze. Even zien we een kiekendief, en natuurlijk is hier ook de Torenvalk present.

Vast programmapunt van iedere rondvaart door het Naardermeer is de Aalscholverkolonie, die we van drie kanten in ogenschouw nemen, zodat we een aardige indruk krijgen van de huishouding daar. Een omvangrijk en gastvrij gezelschap, want de reigers krijgen er ook hun deel, al moeten ze zich tevreden stellen met de gevallen brokjes. Ook een stel Roeken is er op buit uit. Maar of zij nu tot de graag geziene gasten behoren, valt hier te betwijfelen.

Verzadigd van de bepaald niet lieflijke geuren dezer nederzetting, vervolgen we onze weg over het nu al aardig donkerende water. Van de oeverbegroeiing is al niet veel meer te onderscheiden. Toch staat daar een rijkdom aan planten, al bloeit er nog niet zo erg veel. Ook dat hebben we aanvankelijk ijverig bestudeerd. Opvallend zijn vooral de grote bossen Waterzuring, de Pluim- en Oeverzegges, de Waterweegbree en Melkeppe, en de giftige Waterscheerling. Op het water drijven nu de bladeren van Gele plomp, Waterlelie en Veenwortel, nog net niet aan bloeien toe, maar lang zal het niet meer duren. Wat wel uitbundig bloeit is de Aronia, die steeds meer de bijnaam van Moeraspest begint te krijgen, omdat de op zichzelf prachtige struik alle onderbegroeiing verdringt en zodoende de flora eerder verarmt dan verrijkt. Voorlopig echter is de flora hier nog rijk genoeg, veel te veel om het allemaal in zo'n kort bestek op te noemen. In het halfdonker dringt alleen de geur van de Lijsterbes nog tot ons door, en dan, als apotheose van een prachtige en leerrijke tocht, horen we de klaaglijke roep van een jonge uil, een fascinerend geluid dat ons tot aan de ontscheping begeleid.

Co Rotermundt